

[ואם חשקה נפשך להקשות מד' תוס' מהר"ם ור"פ (ט,א),
 דדין נאסרה הוא דין ד"ג. ראי' העי"ג].

32 בתוס' מהר"ם ור"פ הוכיח כתי' ב' שבתוס', דדין
 נאסרה הוא משום שאין זה ד"ג, ממה דבהיו לו בנים ומתו פטר
 רבא משום ד"ג ולא משום דין נאסרה. והרי שדין נאסרה הוא
 משום שאין זה ד"ג.

והרי ה"ה

וכסברתו, דבהיו לו בנים ומתו, שייך דין נאסרה, מבו'
 בנזכי' (אה"ע קנ) דלכ"ד דבהיו לו בנים ומתו חייבת, בע"כ
 דליכא דינא דנאסרה, אמנם בקובצה"ע (ו א) כ' בפשיטות, דליכא
 דין נאסרה, אללא כשאין אני קורא בה בשעת נפילה יבמה יבוא
 עליה, ובהיו לו בנים ומתו, שעת נפילה היא כשמתו הבנים, דהא
 שעת נפילה, היא השעה שארע המאורע שעליו נאמר יבמה יבוא
 עליה, והיא השעה שארע בה רישא דקרא, כי ישבו אחים יחדיו
 ומת א' מהם וכן אין לו. וועי' בנזכי' דהעתיק דין נאסרה, כל
 שאין אני קורא בה בשעת מיתה יבמה יבוא עלי', ובהיו לו בנים
 ומתו, בשעת מיתה לא קרינו בה יבמה יבוא עליה, ו"ע].

ולכא' מד' תוס' מהר"ם ור"פ, מבו' דאין דדין נאסרה
 אללא דין ד"ג, והוכיח מדללא פטר רבא בהיו לו בנים ומתו משום
 דין נאסרה, אללא משום ד"ג, הרי דדין נאסרה הוא דין ד"ג. ואינו
 מוכרח, דמ"מ כיון שדין נאסרה תלוי בדין ד"ג, ודין ד"ג לחודיה
 נמי מצי לפטור בהיו לו בנים ומתו, משו"ה לא פטר רבא אללא
 משום ד"ג, דכלל דין ד"ג ליתא לדין נאסרה. ואל"ה תיקשי מהא
 דרבא גופי' כאשר דן דין נאסרה בקטן, הביא מימרא דר"י אמר
 רב, ולא קרא דדרכי נועם. וע"כ דיך חוספת בדין נאסרה יותר
 מדין ד"ג, ולא דחד דבר הוא, דמשו"ה גבי מתים כחיים לא הביא
 דין נאסרה.

אללא שעיקר ד' תוס' מהר"ם ור"פ ז"ב, מה שייך
 להקשות דיפטור רבא משום דין נאסרה ולא משום ד"ג, והא בעי'
 למילף ק"ו מבת כהן דלא עשה הכתוב מתים כחיים, דאף ביבוס
 לא עשה הכתוב מתים כחיים, ובעי' ילפותא מקרא לדחות הק"ו,
 ומה תועיל בזה מימרא דר"י אמר רב, שלא נזכר בה מקור לדחות
 ק"ו. [ואף אי נימא כד' הקובצה"ע שם, דדין נאסרה הוא הלכ"מ,

(ודללא כרש"י קיא,ב שהוא סברא), מאי קושיא היא, שישיב רבא
 לדחות הק"ו מהלכ"מ ולא מקרא. וע"כ כד' הגוז"י, דאי שייך דין
 נאסרה בהיו לו בנים ומתו, וילפי' מק"ו לחייב ביבוס, ע"כ דליכא
 דין נאסרה, ואין מקום להקשות, דיתרץ רבא משום דין נאסרה.

*

אבל כל הטורה למותר, וכי מפני שנמצא ספר בכת"י,
 וכינו שמו תוס' מהר"ם ור"פ, נעשו דבריו לד' הראשונים
 שמימיהם אנו שוחים. והרי בתי' הראשון שם פטר נדה וזרתה מן
 החליצה ומן הייבוס לעולם, וכ' שלא ראה התנא ללמדנו דבר זה.
 וזעלי תוס' חייבו נדה שגטירה ליבוס, והחירו כרת דאש"א,
 מחמת ראון זה, ובודאי שלא ילאו דברים אלו מפי הראשונים.
 [וכאשר נדפס ס' שיטה לר"ן עמ"ס שבת, וכתב שם (קב,א) דליכא
 בותר כרת וחטאת, הורו רבותינו (עי' מהרש"ם ו מא, ועוד)
 שתלמיד טועה כתבו].

ואם על ספר מכת"י א' הראשונים, הורה החזו"א שיש
 לחוש לטעות המעתיק שאינו בקי בדברים, ואין לסמוך אללא על
 העתקת הראשונים שנמסרו מדור לדור, אם מפני זהירות חכמי
 הדורות שלא יפול בהם דבר טעות, ואם מפני שבהא גופא
 שנמסרו מדור לדור, ופשטה הוראה על פיהם, הו"ל בכלל מסורת
 תושב"ע"פ, דנאמר בה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין
 ושמאל.

וכי"ד נסמך על כת"י שלא נודע מחברו, ושמא הוא
 מאלו שהורכו הראשונים בתשובותיהם לפרש להם משניות וגמרות
 ערוכות, ולא בא הספר לפני הכרעת רבותינו שיקבעו שלא
 מקדושים הוא. [וכל' מהריט"א (סופ"ד מהל' בכורות), על ספר
 שיטה לא נודע למי עמ"ס קידושין].

ווראה עוד, שבתוס' מהר"ם ור"פ (יז,ב) כ' דליכא דין
 ד"ג כלל אידחי מהאי ביתא. וכי"ד כתב דדין נאסרה דא"י אמר
 רב כלל אידחי מהאי ביתא, הוא משום ד"ג].